

Aristotelis de reprehē

sionibus Sophistarum.
Liber unus.

NICOLAO CROVCHIO

Rhotomagensi interprete.

CONIMBRICAE.

Apud Ioannem Barrerium: & Ioannem
Alvarez.

M. D. XLIX.

Nicolaus Grouchius

omnibus in Regio Lusitaniæ Gymnasio studiosis
Philosophiæ auditoribus. S. P.

ALI I libri, quos de ratione disserendi ab Aristotele
& Porphyrio transtulit Perionius, licet multis in
locis a nobis emendati, sub illius tamen nomine ex-
cussi sunt: hic de sophistarum reprehensionibus eo-
dem iure esse non potuit, quia non eadem huius atque aliorum fuit
causa. Cum enim ego id tantum spectarem, ut studiosis philosophiæ
auditoribus, non modo latine, sed etiam plane ac dilucide loquentem
Aristotelem audire posthac in hoc regio gymnasio liceret: in alijs
libris, paucis admodum mutatis, ab ijs quæ latine, & eleganter scri-
pserat Perionius, id, quod institueram, facile præstiti: in hoc tamen mul-
tis in locis dilucidam orationem, veramque Aristotelis sententiam
in Perionio (quod pacetamen tanti viri dixerim) desideravi, ut sa-
tius esse duxerim totum a principio librum de græco vertere, quam
tantopere immutare, ut minimam a suo authore partem habere vi-
deretur. Meum consilium, ut in omnium studiosorum philosophiæ
utilitatem collatum est, ita omnibus, opinor, æquis iudicibus proba-
bitur: Eruntque æquiores, si hanc nostram cum Perionij interpreta-
tione conferant. Non quo homini eloquentissimo vlla me ex parte
conferendum esse prædicem: sed fidelius certe, ni fallor, & planius
a nobis versum esse hunc librum iudicabunt, qui utrumque legerint.
Valete. Conimbricæ, ex regio gymnasio. X. Cal. August.

M. D. XLIX.

Aristotelis de reprehē

sionibus Sophistarum.
Liber unus.

DE Sophistarū autem reprehensionibus, & de
iis, quæ speciem habent reprehensionum, re-
uera tamen fallaces ac vitiosæ conclusiones
sunt, nunc dicendum. In quo ego naturam
imitatus ab his potissimū exordiar, quæ sunt huius dispu-
tationis prima veluti elementa. Ac primū quidem
alias esse veras ratiocinationes, alias, quæ tantū vide-
antur, nec sint ratiocinationes, iam per se propemodum
est perspicuum. Atque ut alijs in rebus, ita in argumen-
tationibus propter quandam rerum inter se similitudi-
nem id accidit. Sunt enim inter homines alii, quibus re-
uera inest bonus corporis habitus, in alijs, aut tumor qui-
dam talis, qualis esse hostiarum solet in sacris curiali-
bus per æmulationem curiarum: aut fictus ad eam rem
ornatus bonam corporis habitudinem imitatur. Sunt
item, qui sua ipsi forma pulchri sunt: alij autem, qui per
fucum tantū tales videntur. Nec dissimilis est in re-
bus inanimatis ratio, in quibus sunt nonnullæ, quæ ut
videtur, ita reuera sunt, aut argentū, aut aurum. *Alia*

Alia

cum non sint, falsa quadam specie iudicio sensuum vi-
 dentur: ut lithargyrina, & stannea videntur esse argen-
 tea, quæ felle tincta sunt, aurea. Eodem planè modo ra-
 tiocinationes, & reprehensiones alia sunt, alia propter
 imperitiam videntur. Sunt enim imperiti homines ijs pro-
 pmodum similes, qui procul res prospiciunt. Ac vera
 quidem tum ratiocinatio est, cum ex quibusdam positis
 quidpiam ab ijs, quæ posita sunt, diuersum ob id necessa-
 riò sequitur, quia illa sunt anteposita. Reprehensio au-
 tem, cum est ratiocinatio, per quam non modò conclusio,
 sed eius etiam disparatum conficitur. Fallaces autem
 in utroque genere orationes sunt, quæ idem, quod illa,
 efficere videntur, nec tamen efficiunt. Id quod multis
 quidem ex causis euenit, sed vnus est inter omnes vulga-
 tissimus & latissimè patens locus, ex rerum vocabulis.
 Quia enim ipsis per se rebus in medium prolati, consta-
 re disputatio non potest, eoque verbis, quasi notis quibus-
 dam, pro rebus uti cogimur: propterea fit, ut idem ferè vsu
 veniat, quod in subducendis per calculos rationibus, nē-
 pe, ut verborum, ac rerum eandem omnino esse rationem
 existimemus. In quo nos longè latè que erramus: tantū
 enim inter illa interest, ut verborum & orationum cer-
 tus sit ac definitus numerus, rerum infinitus. Unde effi-
 citur, ut vna oratione, aut nomine multas res significari
 sit necesse. Et quemadmodum in subducendis calculis

qui rudes sunt, & quid suo quique loco valeant calculi, nesciunt, ab ijs, qui sunt in eo genere periti, facile circumveniuntur: Ita in sermonibus conferendis, qui ignorant, quæ sit verborum vis & significatio, facile siue differant ipsi, siue aliorum audiant sermones, decipiuntur. Atque illa quidem vna causa est præter alias, quæ postea explicabuntur, cur sæpe videantur esse ratiocinationes aut reprehensiones, quæ non sunt. Quoniam autem quibusdam illud est ingenium, ut se operæ præcium maius facturos existiment, si sapientes videantur nec sint, quàm si essent nec viderentur (est enim sophisticè simulata & non vera sapientia, & sophista is dicitur, qui ex ea quam præ se fert non vera, sed simulata sapientia quæstum facit) Illud profecto ex ijs perspicuum est, tali ingenio vatis hominibus magis elaborandum esse, ut sapientis officium præstare videantur, quàm ut faciant, nec videantur. Est autem (ut singula cum singulis conferam) sapientis in re quæque officium, ut rogatus de ijs rebus, quarum habet scientiam, nil falsum dicat, & ut, si quem in errore versari senserit, illum coarguat, et de falsa opinione deducat. Quorum prius in bene reddenda ratione de ijs, quæ interrogantur, positum est: posterius in bene interrogando, si quid sit, de quo reposcenda sit ab altero ratio, cernitur. Necessè igitur est, ut qui sophistæ munus probè fungiverit, illud fallaciarum argumentorum genus, de quo paulo

ante diximus, imprimis exquirat: quandoquidem in eo tantum est momenti, ut hac sit una ratio, qua sapientia opinionem, in qua illi sunt omnia, consequi possit, si talium argumentorum facultate instructus sit. Ad esse quidem nonnulla huius generis argumenta, & huiusmodi facultatem ab ijs, quos sophistas appellare solemus, expecti, satis explicatum est. Nunc quot sint rationum sophisticarum genera, & quis sit numerus singularum facultatum, ex quibus constat hac tota facultas, & quot partes sint huius tractationis, quam instituimus, & si qua sunt alia, qua ad huius artis perfectionem pertinent, dicamus. Sunt igitur ad differendum quatuor omnino argumentorum genera: Unum est eorum, qua proprie ad docendum sunt accommodata: alterum eorum, qua dialectica vocantur: Tertio genere continentur ea, qua ad probandum & examinandum alterum adhibentur. In quarto genere sunt, qua contentiosa appellantur. Atque illa quidem ad docendum sunt accommodata, qua constant ex proprijs cuiusque disciplinae principijs, nec vim habent ab eo, quod respondentem probatur: Credere enim & indubitatae fidem habere eum oportet, qui discere aliquid velit. Dialectica autem sunt, quibus utraque pars contradictionis ex probabilibus concluditur. Illa vero ad tentandum & examinandum alterum apta dicuntur, qua ex ijs modo vim habent, qua ei probantur.

quocum disputamus: quæq; talia sunt, qualia ignorare non possit, qui sibi alicuius rei scientiam tribuit & arrogat. Quæ verò ratione id sit faciendum, alijs in libris docuimus. Contentiosa autem sunt, quæ ex ijs, quæ probabilia videntur nec sunt, aut concludunt necessario, aut non concludunt, sed modò videntur. Ac de ijs quidem, quæ ad docendum & demonstrandum valent, dictum est à nobis in analyticis: de dialecticis autem, & ijs, quæ ad examinandum alterum adhibentur, in superioribus libris: nunc de contentiosis dicamus. Primum autem intelligendum est quot, & quæ sint ea, quæ differendo sibi proponunt, qui contentionis modò, et vincendi causa disputant: quæ sunt quinque, reprehensio, falsum, incredibile quòdque sit contra omnium opinionem, solæcismus, et quintum cogere eum, quicum disputant, nugari: quod est eiusdem verbi inepta & inanis repetitio. Atque illa quidem sibi proponunt, ut aut reuera assequantur, aut certè ut asequi videantur. Hoc enim est, quod primum & maxime contendunt huiusmodi homines, ut coarguere respondentem videantur: secundo loco falsum aliquid volunt concludere: tertio ducere eò aduersarium, ut admirabile aliquid & contra opinionem hominum dicere cogatur: quarto ut eum, si possint, cogant solæcismum committere, quod est aduersarium vi rationis adductum videri non posse effugere, quin barbarè loquatur: postremò ut ad

ineptiam eiusdem verbi iterationem adducant. Sunt autem reprehensionum generales duo modi: vnus in verbis, alter in rebus. Atque ille quidem modus, in quo vis captio- nis ex verbis oritur, in sex partes distribuitur, quae sunt vo- cabuli multiplicitas, orationis ambiguitas, coniunctio, diuisio, accentus, forma dictionis. Esse autem tot, nec plu- res partes, non modo inductione doceri, sed etiam ratioci- natione non vna quidem fortasse, sed hac certe demon- strari apertissime potest, nempe quia non possit praeter il- los modus alius reperiri, quo non idem semper iisdem ver- bis & orationibus dicamus. Ex nominis multiplicitate haec omnes captiones ducuntur, Quae memoriter ab alio re- citantur, ea grammatici $\mu\alpha\upsilon\theta\acute{\omicron}\nu\sigma\iota$, ergo qui docti sunt $\mu\alpha\upsilon\theta\acute{\omicron}\nu\sigma\iota$: Homonymum est $\mu\alpha\upsilon\theta\acute{\omicron}\nu\sigma\iota$, interdum enim idem valet quod intelligere rem aliquam, interdum si- gnificat idem quod discere. Quod quemque facere oportet, id bonum est: saepe autem vsuuenit, ut mala nos subire oporteat: malum igitur aliquod bonum est. Oportere duobus modis accipi potest: Uno modo pro eo, quod necessarium est: quae significatio ad mala saepe pertinet: sunt enim quae licet mala sint, nobis tamen necessario subeunda sunt: Altero modo quod bonum est officioque consenta- neum, hoc verbo intelligitur. Qui surgebat, stat, & qui conualescebat, valet: at qui surgebat sedens, & conuale- scebat a grotans: stat igitur sedens, & valet a grotans.

qui se rectè putat interrogare aliquo vocabulo in ea si-
 gnificatione, in qua est concessū à respōdēte? Quid verò,
 nonne etiam hoc est de nomine cōtendere? Iam verò quid
 est conferre argumentum ad sententiam, nisi cum intel-
 lexeris, quod dixit respondens, ad id argumentum dirige-
 re? Quòd si plura significet aliquod verbum, putent au-
 tem, qui interrogat, & qui respondet, vno modo dici (velu-
 ti ens, & vnum multiplicia sunt: existimabant tamen,
 Zeno, qui interrogabat, & is quoq̃, qui illi respondebat,
 vnò tantum modo dici: ex quo factum est à Zenone argu-
 mentum, quo omnia esse vnum concluderet) illam certè
 eandem argumentationem, siue ad nomen pertinere di-
 cas, siue ad sententiam eius, qui respondet, vtroq̃ modo nō
 male dixeris. Sin plura significare putent, non dubium
 est, quin ad sententiam illa nō possit pertinere. Primūm
 igitur in ijs argumentis, qua multipliciter aliquam
 habent, illud vsuuenit, vt qua sunt ad nomen, eadem ad
 sententiam pertinere cernātur. Deinde verò nulla omni-
 no argumentatio est, in quā illud, esse ad sententiam, ca-
 dere nō possit: quandoquidem, esse ad sententiam et men-
 tem alterius, non sit in ipsa argumentatione positum,
 sed in eo, quòd respondens hoc, vel illo modo affectus est ad
 ea, qua concessit. Tum verò nulla est contra, cui non
 possit accidere, vt sit ad nomen: praesertim cum hoc loco,
 esse ad nomen, idem valeat quod, non esse ad mentem al-

terius. Nam si non omnes illuc referri possint, erunt pro-
fecto aliqua reprehensiones, quæ neq; ad nomen, neq; ad
sententiam erunt. Illi autem altero horum generum om-
nes contineri dicunt: atq; ita diuidunt, ut omnis generis
reprehensiones, aut ad verba, aut ad sententiam, pertine-
re fateantur. At qui ex ijs quidem syllogismis, in quibus
quædam inest multiplicitas, nonnulli sunt, qui ad nomē
pertinēt (nam illud absurdum est, velle omnes captiones,
quæ ex verbis ducuntur, pertinere ad nomen) sed illud
certè negari etiam non potest, quin aliqua sint in eodem
illo genere captiosa & fallaces ratiocinationes, quæ non
ex eo vim habent, quia sit hoc, vel illo modo affectus respon-
dens, sed quoniam ipsa per se argumentatio continet ali-
quam interrogationem, quæ multis modis dicatur. Iam
verò illud omnino absurdum est, habere illos, qui sic diui-
dunt prius rationem reprehensionis, quàm syllogismi, &
de illa prius, quàm de hoc differere. Cum enim reprehen-
sio syllogismus quidam sit, necesse est, ut prius respicia-
mus, quid in syllogismo positum sit, quàm quid in falsa
reprehensione: quæ aliud nihil est, quàm non vera, sed fal-
lax & fucata ratiocinatio, adhibita ad concludendum
disparata. Unde etiam fit, ut omnis captionis vitium, vel
sit in syllogismo, vel in contradictione (nam ad syllogis-
mū oportet contradictionem accedere, ut sit reprehensio)
vel in veroq;. Ut autem singulorum exempla subiiciam,

E ij

illa captio, qua concluditur, οὐκ ἔστιν αὐτῷ προλοqui, vitium habet, nō in syllogismo, sed in contradicendo: illa verò qua, dare aliquem posse, quod non habet, conficitur, utroq; modo vitiosa est: illa postremò qua efficitur, Homeri poemam esse figuram, quia circulus quidam sit, in syllogismo vitium habet. Quòd si qua erit argumentatio, qua neutro modo vitiosa sit, vera ratiocinatio censebitur. Sed ut eò redeamus, unde digressi sumus, illud hic rogo, an captiones, qua in disciplinis versantur, ad sententiã pertineant necne? Et si in ea quisquam opinione sit, ut triangulum putet esse verbum multiplex, isq; interrogatus in alia significatione concedat, quàm in qua de triangulo conclusit alius, habere tres angulos pares duobus rectis, eritne illa ad mentem et sententiam alterius disputatio, an potius non erit? Præterea si multis modis dicatur verbum aliquod, eamq; multipliciter nec intelligat alius, nec ullam omnino esse suspicetur, hic, quaeso, quonam pacto ad mentem & sententiam alterius collata est disputatio? Aut quo tandem modo, ut sit ad sententiam disputatio, interrogare alius debet? nisi forte adhibita simul ambigui distinctione interrogandum sit, ut sit huiusmodi, verbi gratia, interrogatio: si tne verum, οὐκ ἔστιν αὐτῷ προλοqui, an falsum: an potius vno modo verum, & altero falsum? At enim si nihilominus hic ita respondeas, ut nullo modo fieri illud posse dicas, contra autem alius disputet, nunquid

erit ad sententiam tuam disputatum? At qui ad nomen etiam, quin huiusmodi argumentatio pertineat, negari non potest. Non est igitur vnum quoddam captionum genus ad mentem & sententiam pertinentium, sed illud modò verum est, nonnullas esse, quæ ad nomen sunt: nec huius generis omnes esse possunt, non dico quæ veræ sunt reprehensiones, sed ne illa quidem, quæ falsa specie veras reprehensiones præ se ferunt: quandoquidem multæ sint captiones, quæ ne ex verbis quidem ducuntur: quales sũt, quæ ex accidente eruuntur, & alia nonnulla. Quòd si quis existimet oportere eum, qui interrogat, simul interrogando multipliciter verbi indicare, & distinguere hunc in modum: quum dico, & ἴστωτα proloqui, volo intelligas, posse hoc, vel illo modo accipi: illa quidem certè primùm erit valde absurda & iniqua postulatio, præsertim cum illud sæpe vsu venire videatur, vt qui interrogat, nesciat omnino multis modis dici posse, quod rogat. Quod verò multiplex esse non putes, illud vt distinguas, fieri nõ potest. Deinde verò quid, quæso, hoc aliud erit, quàm docere? Hoc enim modo res, vt est, illi explicatur & declaratur, qui nec animaduertit, nec scit, nec omnino suspicatur, posse id, de quo interrogatur, alio atq; alio modo accipi. Nam quid vetat, quominus huiusmodi distinctio etiam in ijs argumentis locum habeat, in quibus nulla est ambiguitas? Exempli causa, nonne quatuor vnitates

sunt pares duobus binarijs, qui sunt in quaternario? ita
 tamen, ut diverso modo in quatuor insint duo binary, &
 quatuor unitates. Item quæ illa, estne contrariorum eadem
 scientia? sed ita tamen, ut alia sint cognita, alia incogni-
 ta. Quapropter qui ista distinctione utendum esse cen-
 sent, ignorare videntur, aliud esse docere, aliud disputa-
 re: & quod oporteat docentem non interrogare, sed mani-
 festum facere id, de quo agitur: disputantem verò eum
 modò, quicum disputat, interrogare. Iam verò postulare,
 ut is, quicum disputatur, aut dicat, aut neget, non est do-
 centis ac demonstrantis rem, sed eius, qui te probare ac ve-
 luti examinare velit. Est enim tentandi & examinan-
 di ratio, pars quedam dialecticæ: ob eam quæ causam tota
 in eo posita est, ut quid de qua quæ re sentiant, non illi, qui
 verè docti sunt, sed qui rerum sibi arrogat cognitionem,
 cum sint illarum imperiti, obseruet atque exquirat. Atque
 ille quidem, qui non in speciem modò, sed reuerà commu-
 nia peruestigat & exquirat, dialecticus est: qui verò id fa-
 cere videtur, nec facit, sophista. Ac ratiocinationum qui-
 dem contentiosarum & sophisticarum vnum genus est,
 quo omnes continentur: quæ, cum ex ijs rebus constent, in
 quibus versatur tentandi ratio, speciem habent syllogis-
 morum, nil tamen necessariò concludunt, etiam si id ve-
 rum sit, quod concluditur: Istarum enim vitium est in ver-
 bo medio, in quo vis consecutionis posita est. Alterum ge-

nus est eorum paralogismorum, qui, cum propriè ad aliquam artem accommodati esse videantur, ad certam tamen quandam artem reuerà non pertinent. Neq̄ enim illi, qui pseudographi appellantur (quandoquidem illi sunt paralogismi de aliqua re facti, quæ cuiusdam artis propria sit) contentiosi sunt existimandi, ne si illi quidem pseudographi verū aliquid concludant: qualis erat Hippocratis ratio, qua circulum quadrare per lunulas conabatur. Sed erit certè contentiosa ratio, si talis sit, qualis erat Brysonis quadratura: qua quidē ratione tamen si quadratum circulo æquale dari concluderetur, tamen eo nomine sophistica est appellanda, quòd non propriè est ad illam rem accommodata. Quare quacunq̄ ratiocinatio accommodata ad rem videbitur, quæ non erit accommodata, etiã si necessariã habeat conclusionem, sophistica tamen et contentiosa erit appellanda: propterea quòd ea saltem ex parte, qua ad istam rem videtur accommodata, fallacem habet quandam speciem, per quã decipimur, ac veluti iniuria quadam afficimur. Quemadmodum enim inter certandum, quas aduersario facimus iniurias, speciem quandam æquitatis præ se ferunt, & tamen reuerà est iniqua certandi ratio: sic in disputatione iniquum certamen est, ubi ad nimiam contentionem res progreditur. Nam ut in certaminibus, qui quavis ratione victores esse volunt, nil non mouent, nil non aggredi

untur: ita hic in disputatione idem faciunt, qui sunt supra modum litigiosi. Atque ex ijs quidem, qui tantam adhibent contentionem, quicūq; sibi victoriam proponunt, illi sunt, qui proprie litigiosi, & contentionis amatores censentur. Qui verò gloriam, ex qua quæstum faciunt, aucupantur, sophistæ. Est enim sophisticæ, quemadmodum supra diximus, ratio quæstus faciendi ex sapientiæ simulatione. Quo fit, ut demonstrationes etiam, quæ specie quadam veras imitentur, potissimum expetant sophistæ. Et rationes quidem non sunt diuersæ, quibus litigiosi homines, & quibus sophistæ utuntur, sed sine distinguuntur: & vna eademq; probatio sophistica erit, & contentiosa: verum non eadem ratione. Nam quæ ad opinionem victoriæ adhibetur, contentiosa est, quæ verò ad opinionem sapientiæ confertur, sophistica. Etenim sophisticæ est sapientiæ quadam simulata, non vera. Ferè autem contentiosæ argumentationes eodem modo affectæ sunt ad dialecticas, quo modo pseudographi ad geometricas demonstrationes. Ut enim illæ sunt captiosæ conclusiones, quæ in ijsdem rebus cernuntur, in quibus versatur dialectica, ita pseudographi ijsdem de rebus fiunt, de quibus geometra suas facit demonstrationes. Verum huiusmodi quidem certè pseudographi non sunt contentiosi, quoniam ex principijs, & conclusionibus alicuius artis proprijs conficiuntur. Quæ verò ex ijs rebus constant, in qui-

principium maximā pars totius: ideoq̄ difficilimum.
 Quantò enim vi & facultate maiore est, tantò minore
 est magnitudine: eaq̄ de causa difficilimè perspicitur:
 eo autem inuento non est difficile conferre & adycere re-
 liqua. Porrò autem illud, quod dixi, cum in alijs ferè om-
 nibus artibus, tum in arte oratoriā vsuuenisse maximè
 conspicitur. Qui enim huius artis principia inuenere,
 parum admodum progressi sunt. Qui autem nūc sunt
 in eo genere illustres & probati, acceptis ijs, quæ à multis
 tractata quasi per successionem paulatim processerant,
 in eos fines, quos nunc habet, artem protulerunt. Tisias
 quidē primus addere cœpit ijs initijs, quæ à primis inue-
 toribus profecta erāt. Hunc Thrasymachus secutus est:
 cui deinde successit Theodorus, aliq̄ permulti, qui sin-
 guli suas quasdā particulas adiecerūt: ut iā non sit mi-
 rum in tantā magnitudinem eam tandem excreuisse.
 At verò huius artis, in cuius explicatione versamur, nō
 pars quædam iam antè inuenta & elaborata erat, pars
 altera minus explanata: sed omnino nil in eo genere ad-
 huc ab alijs traditum extabat. Nam qui adhuc merce-
 de conducti natam ad contentiones differendi rationem
 docuerunt, idem ferè quod Gorgias sequuti sunt in do-
 cendo institutum. Ut enim hic ad dicendum, ita illi ad
 disputandum, orationes ediscendas discipulis tradebant
 de ijs rebus, in quas sæpius suos utriq̄ sermones induce-

bant. Unde efficiebatur, ut discipuli celeriter illi quidem, sed citra ullam artem, quæ ab illis tradebantur, discerent. Illi enim ita demum se rectè docere existimabant, si omissa arte, ipsum artis opus proponerent. Ut si quis se profiteatur artem traditurum, quæ ne pedes postea ullus offendat, effecturus sit, ac postea non sutoriam ille quidem doceat, neque unde parari possint, quæ ad eam res sunt necessaria, ostendat: sed magnam calceorum omnis generis multitudinem proferat. Sanè qui hoc fecerit, ad usum quidem profuit, artem autem non attigit. Ac de arte quidem Rhetorica satis multa à veteribus tradita habuimus: de hac autem differendi ratione, nil planè habuimus, quod alijs acceptum referamus: sed nos longo usu singula inquirendo, multum temporis magno cum labore consumpsimus. Si igitur vobis ea considerantibus videatur hæc ars illis, quæ nos tradidimus, in ijs satis accuratè explicata, præ alijs disciplinis, quæ ex longa successione in tantam excreuerunt amplitudinem, hæc profecto vestra sunt auditorumve partes, ut si quæ prætermissa sint in tractatione huius artis, ea nobis bona cum venia condonetis: & si quæ rectè inuenta, magnas eo nomine nobis gratias habeatis.

Errata sic emenda.

A Pud Porphyrum pag. 4. linea prima pro, quibus, reponē
generibus.

In libris de demonstratione pag. 10. lin. 8. leg. quod qui ita probāt.
Et paulo post lin. 11. Illud autem sequi incommodum quod dico.
Pag. 11 lin. 13. in prima figura concludantur omnia.

Pag. 15. lin. 2. quæ in omni insunt, & per se rei conueniunt, & hoc
ipso. Pag. 16. lin. 5. pro veluti lege quinetiam. Pag. 23. lin. penult.
conueniat, & maius. Pag. 36 lin. 2. pro ijs verbis, in quibus versatur
Optice, legendum, in quibus ipsa versatur. Et lin. 4. pro, ipsius, le
ge suis. Pag. 39. lin. 17. tum ex b ipsum c.

Pag. 48. lin. 11. dele, etiam. Pag. 49 lin. 20. Atqui illud etiam. Pag.
51. lin. 1. & nullum b esse c assumatur. Pag. 54. lin. 18. percipere nō
possit. Pag. 55 lin. vlti. probasse censetur. Iis vero. Pag. 79. lin. 7. ne
cessse est. Pag. 80. l. 10. delendum est verbū illud propositio. Pag. 81.
lin. vlt. Sumptionem esse. Pag. 82. lin. 5. per affirmantem. Pag. 86.
lin. 11. & omne b esse c. Pag. 103. lin. vlt. agitata. Pag. 106. lin. 19:
esse oportet, quia. Pag. 109. lin. 5. dele, id. Pag. 118. lin. 16. pro illis ver
bis, per quam postquā eē triangulū assequuti, legendum est, quod
postquam esse assequuti sumus. Pag. 119. lin. 19. pro ijs verbis, Sunt
vero & alia. Alia vero. Et lin. 21. delendum est, quæ. Pag. 120. lin.
12. vbi est, affecta demonstratio, legendum est, affecta definitio.
Pag. 121 lin. 19. & 20. ita legendū. Mediū porro istud idē valet, q;
rei forma atque essentia, propterea quod oratio hæc, illam ipsam
declaret. Pag. 122. lin. vlt. causa igitur cur a (quod nihil est quàm
finis cuius causa illud fit) òni c insit, est b. Pag. 138. lin. 4. ut æquo:
In lib. de Reprehensionibus sophistarum. Pag. 41. lin. 5. Brysonis
autem. Pag. 45. lin. 20. interdum recte. Pag. 65. lin. 4. hæc modo le
gendum est, quod huic nil sit contrarium, illi aliquid aduersetur,
et si hoc verum dicat, nos tamen contra aliquid illi esse contrariū.

Excussum fuit hoc o-

pus Melchioris Beleago diligentia, ac
impensis in gratia literarum.

*Excudebant Ioannes Barrerius & Ioannes Alua-
rus Typographi Regij.*

*Anno. M. D. XLIX.
Mense Septemb.*

Excursus in hoc
per Helios in libro de ...
... in ...
... in ...
...
...
...
...

3

